

Camping Oosthoek

Nathalie Pagie bij Boekerij:

De toneelclub

De campus

De Tara en Diego-serie:

Paradijsvogels

Casa Familia

Rio Grande

De Trip

Ijsengel

Noordkaap

Familieweek Domburg

De grot

Helsinki

Camping Oosthoek

Vuurduivel

Verhalen:

Familieweek Domburg

Cake

Gekke tante Julla

Kerst in De Eetkeet

Nathalie Pagie

Camping Oosthoek

Een familie op zwart zaad. Tien miljoen losgeld.

Een aanbod dat ze niet kunnen weigeren.

Eerste druk augustus 2021
Vierde druk mei 2022

ISBN 978-90-225-9671-5
ISBN 978-94-023-1703-9 (e-book)
ISBN 978-90-528-6400-6 (audio)
NUR 330

Omslagontwerp: Bij Barbara
Omslagbeeld: © ArcAngel / Adina Iftimie
Auteursfoto: © Toof Producties
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Nathalie Pagie en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*... en dan denk ik aan Brabant,
want daar brandt nog licht.*

Guus Meeuwis – ‘Brabant’

1

Het geluid van knerpende voetstappen op het grind maakte haar wakker. Slaapdrongen kwam ze overeind en checkte de wekker; het was één minuut over vier. Met gesloten ogen spitste ze haar oren, maar behalve het zachte ruisen van de vitrage die lichtjes in de wind bewoog, hoorde ze niets. Zuchtend zakte ze terug in het kussen, uit ervaring wist ze dat slapen niet meer zou lukken. Ze bleef stil liggen en wachtte tot de machinekamer in werking trad. Dat duurde niet lang: sinds ze kinderen had, waren zorgen en piekeren een tweede natuur geworden. Het was vrijdag, bedacht ze, de laatste schooldag voor de zomervakantie waarnaar ze lang had uitgekeken. Eindelijk rust voor Dean, haar oudste. Zes weken verlost van zijn belagers. Ze gunde het hem zo.

Plots klonk het geluid opnieuw en nu ging het vergezeld van gedempte stemmen. Ze schoot omhoog, haastte zich naar het openstaande raam en kreeg de schrik van haar leven. Op het grindpad voor haar huis liepen mensen. Zes donkere gedaantes, meer kon ze in het zwakke schijnsel van de maan niet ontwaren. Twee van hen schenen met zaklampen door de voorruit en een derde zat aan het slot van de garagedeur. Verderop, achter het hek, in het licht van een straatlantaarn stonden twee politiewagens geparkeerd en een groot geel gevaarte, een takelwagen? Het zweet brak haar uit. Wat was hier in vredesnaam aan de hand? Nog voor ze kon besluiten wat te doen, werd ze verblind

door een fel wit licht. Ze dook omlaag en bleef in paniek op haar hurken zitten, als een klein kind hopen dat de monsters zouden verdwijnen zolang ze zich maar niet liet zien.

‘Meneer De Visser?’ De zware stem bezorgde haar kippenvel. Op handen en voeten kroop ze om het bed naar de andere kant om John wakker te maken. Dat hij vast sliep was geen geheim, als puber had hij in de woonwagen al eens door een brandalarm heen geslapen, een verhaal dat elke verjaardag bij haar schoonfamilie weer werd opgerakeld, maar nu moest hij wakker worden, ze had hem nodig.

‘John,’ fluisterde ze, terwijl ze haar armen onder het dekbed stak. Verbaasd tastte ze over het matras. Ze kwam omhoog en sloeg het dekbed terug, het bed was leeg. Was hij naar de wc gegaan zonder dat ze het had gemerkt? Dat gebeurde haast nooit, als John eenmaal lag, ging hij er ’s nachts niet meer uit. Zou hij zich niet lekker voelen?

‘Meneer De Visser?’ Amper een tel nadat de stem voor de tweede keer had geroepen, werd er op de deurbel gedrukt. De gong echode door de hal over de open trap naar boven. Ze hoorde haar jongste kreunen en ook uit Deans kamer klonk geluid.

Langzaam liep ze terug naar het raam. Ze trok haar peignoir van het voeteneinde van het bed, sloeg hem om en keek voorzichtig naar buiten. Het felle licht vond haar meteen weer, maar dit keer werd het iets boven haar gericht, zodat ze niet opnieuw verblind werd.

‘Ah, mevrouw De Visser, doet u even open.’ Het was geen vraag, eerder een vriendelijk geformuleerd bevel.

‘Wat wilt u? Wat doet u hier?’ Ze klonk zekerder dan ze zich voelde.

‘Ik ben Nico Verkerk, deurwaarder, en ik heb de politie bij

me. We zijn een week later dan aangekondigd, maar u weet precies wat we komen doen, dus geen spelletjes, alstublieft.’ En toen ze niet reageerde: ‘We kunnen onszelf ook binnenlaten, maar dat geeft zo’n rommel en lawaai. Dat wilt u niet.’

Haar hart ging als een razende tekeer. Wat was dit? En waar was John, verdomme? Ze boog behoedzaam voorover en ving de blik van de man die met zijn hoofd in zijn nek naar haar stond te roepen. Hij was kaal en besnord en zijn beide handen staken in de zakken van een trenchcoat.

‘Ik kom.’ Ze rende naar de badkamer, maar daar was niemand. Daarna haastte ze zich de trap af. Een snelle check leerde dat John ook niet in de woonkamer of keuken was. Terug in de hal viste ze haar telefoon uit haar tas aan de kapstok. Geen gemiste oproepen of appjes. Waar hing hij uit? Een bang vermoeden stak de kop op, maar dat drukte ze weg. Na een grote hap lucht trok ze de voordeur open en sloeg ze haar armen resoluut over elkaar. ‘Meneer Verkerk, u schijnt anders te denken, maar ik heb werkelijk geen idee wat u hier midden in de nacht komt doen. En nee, ik speel geen spelletjes.’

De deurwaarder had vaker met dit bijltje gehakt en herkende de geforceerde klank in de stem van iemand die oplaaierende paniek probeerde te beheersen. Hij glimlachte mild naar de vrouw tegenover hem – lang, slank, donkerblond haar, groene ogen, klassieke uitstraling – en knikte berustend. ‘Mevrouw De Visser, Diana, is het toch? Ik begrijp dat dit voor u geen prettige situatie is, maar dit had voorkomen kunnen worden als u uit eigen beweging was weggegaan.’

‘Weggegaan? Waar heeft u het over?’ Ze schrok van een hand op haar schouder en keek om. ‘Juliette, ga maar snel terug naar boven, schatje, deze mensen gaan zo weer weg.’

‘Waarom zijn ze hier dan?’ Juliette, Diana’s dochter van der-

tien, veegde haar lange lokken uit haar gezicht en keek even sla-perig als nieuwsgierig naar de mannen in de tuin. Opeens trok ze een mobieltje uit de zak van haar joggingbroek en hield het omhoog om te filmen. ‘Oké, het is dus midden in de nacht en *what the fuck* doen deze mensen in...’

Diana duwde de arm met de telefoon naar beneden en boorde haar blik in die van haar dochter. ‘Naar boven, nu.’

Het meisje zuchtte verontwaardigd en slenterde terug naar de trap.

Diana zag dat ze halverwege de trap ging zitten en dat Dean en Johnny zich bij haar voegden. Haar hart brak toen ze de pruillip van haar jongste zag en als Juliette hem niet op schoot had getrokken, was ze zelf naar hem toe gerend. Opeens werd ze boos. Ze draaide zich terug en priemde een vinger naar de man die leek te denken dat ze een spel speelde. ‘Luister eens, u vertelt me onmiddellijk wat er aan de hand is, want hier ben ik niet van gediend. U maakt mijn kinderen bang.’

De vastberadenheid in het gezicht van de deurwaarder maakte plaats voor twijfel. Hij keek langs Diana naar de kinderen op de trap en leek zich geen houding te kunnen geven. Naast hem zette een van de mannen in uniform een stap naar voren. Hij was groot en breed, had een stevige kaaklijn en kraalogen waarmee hij recht door haar heen leek te kijken. Op zijn gezicht was geen spoor van twijfel te bekennen. ‘Mevrouw De Visser, rechercheur Bannink. Waar is uw echtgenoot?’

Diana slikte. ‘Dat weet ik niet. Niet hier.’ Of de rechercheur haar geloofde, kon ze uit zijn pokerface niet opmaken.

‘U weet dat er beslag is gelegd op het huis?’

‘Wat?’ Diana staarde in ongeloof naar de twee mannen. ‘Beslag? Nee, dat moet een vergissing zijn. Ik...’

Deurwaarder Verkerk hield een formulier voor haar neus.

‘Op 17 juni jongstleden heb ik namens de schuldeisende partijen executoriaal beslag gelegd op dit pand met bijbehorend perceel, inclusief de volledige inboedel. Er is proces-verbaal opgemaakt en notariaat Uytdewilligen is ingeschakeld voor de executieveiling, die afgelopen week reeds heeft plaatsgevonden. Dit huis is niet langer in uw bezit en u zult het moeten verlaten. Dat had in feite al gebeurd moeten zijn. U en uw echtgenoot zijn door middel van meerdere brieven volledig van dit proces op de hoogte gesteld.’ Hij liet het papier zakken en zag aan de grote ogen in het wit weggetrokken gezicht van de vrouw voor hem dat ze deze informatie voor het eerst hoorde. ‘U... wist dit niet?’

Diana kon geen woord uitbrengen. Een executieveiling? Meerdere brieven? Ze schudde haar hoofd en probeerde orde te scheppen in de wervelwind aan vragen en emoties die haar bijna omverblies.

‘Wat betreft de ontruiming heeft uw echtgenoot verzocht om een week respijt, tot aan de zomervakantie, om de verhuizing in goede banen te kunnen leiden en daaraan heb ik, bij wijze van uitzondering, gehoor gegeven.’ De deurwaarder staarde nog steeds naar de kinderen op de trap. Het jochie had zich nu aan zijn zus vastgeklampt en ook de grotere jongen leek doodsbenauwd. Met moeite verlegde hij zijn aandacht naar Diana. ‘Die geste wilde ik maken, omdat er jonge kinderen in het spel zijn. Op deze manier hebben ze hun schooljaar op een normale manier kunnen afronden.’

De laatste zinnen ontgingen Diana, alsof haar oren dienst weigerden nadat het woord ‘verhuizing’ was gevallen. Haar hart sloeg ervan over. ‘Verhuizing?’

‘Correct.’ Rechercheur Bannink keek op zijn horloge. ‘U dient dit huis onmiddellijk te verlaten, zoals de deurwaarder zei: het is niet langer uw eigendom.’

Diana moest zich vastgrijpen aan de deurpost om te blijven staan. Het leek of alle kracht uit haar benen wegvloede. ‘Van wie is het dan wel?’

‘Er zijn meerdere schuldeisers, maar de Belastingdienst is verreweg de grootste,’ zei Verkerk. ‘Deze partij zag zich, gezien de hoogte van de oplopende schuld, genoodzaakt tot beslaglegging over te gaan.’ De deurwaarder trok een zorgelijke blik. ‘Heeft u familie bij wie u terecht kunt? Als u het op prijs stelt, kan ik u en de kinderen laten brengen. De BMW en SUV mag u niet meer gebruiken, ben ik bang, daarop is ook beslag gelegd.’ Hij wees achter zich naar de politiewagens. ‘Een van de agenten wil vast even rijden, mits het niet te ver uit de buurt is.’

Diana zweeg. Ze had haar hoofd gebogen en dacht koortsachtig na. Hoewel de emoties de overhand namen, liet haar verstand haar niet in de steek. Als echtscheidingsadvocaat had ze weinig met beslagleggingen te maken gehad, maar ze wist genoeg om op te merken dat dit circus in haar tuin geen standaardprocedure kon zijn. Toen ze opkeek, richtte ze zich enkel tot de rechercheur. ‘Waarom is de politie aanwezig? En waarom staat u hier voor dag en dauw? Dat is niet gebruikelijk bij een beslaglegging.’

Bart Bannink klemde zijn kaken op elkaar en dacht kort na voordat hij antwoord gaf. ‘Vanwege de... nevenactiviteiten van uw man.’

‘Wat bedoelt u?’ bitste Diana. ‘John is aannemer.’

‘Ja, dat is hij óók.’ De rechercheur hield Diana’s blik gevangen. ‘Wij houden John de Visser al een tijdje in de gaten en hebben reden om aan te nemen dat hij zich in zaken mengt die, laten we zeggen, het daglicht niet kunnen verdragen.’ Hij trok een wenkbrauw op en keek quasi-onschuldig. ‘Misschien schort er wat aan uw onderlinge communicatie en heeft hij u niets verteld

over zijn schulden en de beslaglegging, maar u weet natuurlijk best waarmee John en zijn vriendjes hun geld verdienen.’ Hij wees op de villa. ‘Het heeft uw gezin geen windeieren gelegd.’

‘Luister,’ zei de deurwaarder, na een beklemmende stilte waarin Diana de rechercheur had aangekeken alsof ze hem ter plekke wilde villen, ‘de politie assisteert vaker op adressen van bewoners met een strafblad, maar hun inzet lijkt me in dit geval onnodig. Uw echtgenoot is niet thuis en u werkt rustig mee. Dat is voor iedereen het beste, vooral voor de kinderen. Mevrouw, pakt u wat spullen bij elkaar, het hoognodige: ondergoed, tandenborstels, de paspoorten. Dan wacht ik even met de ontruiming, zeg twintig minuten, de opslagcontainer is er toch nog niet. Akkoord?’

Diana wreef in haar ogen om opkomende tranen te bedwingen en knikte. Ze was bang, boos en begreep nog steeds geen snars van wat er gebeurde. Een deel van haar wilde niets liever dan het op een krijsen zetten, maar dat kon ze de kinderen niet aandoen. Ze moest sterk blijven. Het hoofd koel houden, haar boeltje pakken en weggaan, leek voor nu de beste optie. Zodra ze haar drietal ergens had gestald, kon ze John gaan zoeken en actie ondernemen om dit absurde misverstand de wereld uit te helpen. Net voor ze zich omdraaide, ving ze de blik van rechercheur Bannink en schrok ze opnieuw. Hij loerde naar haar als een hyena naar een prooi. Ze stapte achteruit en gooide met een klap de deur in het slot.

Nog geen uur later zette Diana de Eend stil voor het gietijzeren hek aan het begin van de oprijlaan naar De Burcht, het landgoed van haar ouders. Haar hoofd gonsde en ze snakte naar koffie. Naast haar beet Dean zijn nagels verder aan gort en op de achterbank, ingeklemd tussen twee trolleys en drie weekendtassen, had Juliette beide armen om haar broertje heen geslagen, die op zijn beurt een berg knuffeldieren vasthield. Niemand zei iets. Terwijl Diana tussen de spijlen van het hek door keek en met haar ogen het door lantaarns verlichte bospad volgde, flitsen de gebeurtenissen van het afgelopen uur aan haar voorbij.

Nadat ze de deur had dichtgegooid, had ze haar jongens opgedragen hun schoenen en jassen aan te trekken, naar de schuur achter het huis te rennen en in de Eend te wachten. De oude *deux-chevaux* was al jaren een hobbyproject van John en werd nauwelijks gebruikt. De deurwaarder had Johns BMW en haar SUV genoemd, maar over de Eend had hij niets gezegd. Misschien wist hij niet van het bestaan af, misschien stond het ding niet eens geregistreerd. Het kon haar niet schelen, nu ze wist dat ze weg moest, wilde ze geen seconde langer blijven. Hoe sneller ze zichzelf en de kinderen uit deze chaos haalde, hoe eerder ze aan een oplossing kon werken. Ze gaf Juliette wat korte instructies en daarna waren ze als gekken door het huis geraasd om zo veel mogelijk spullen in tassen te proppen. In gedachten prees ze haar sterke dochter, die direct had begrepen dat het menens

was en in plaats van vol in de weerstand te schieten, gewoon deed wat nodig was. Na een kwartier was er voor iedereen een tas, zelfs voor John, die heel wat had uit te leggen, maar dat was van latere zorg. Ze had ze in de Eend geladen en was plankgas weggereden, zonder de mannen in de voortuin nog een blik waardig te gunnen. In de achteruitkijkspiegel zag ze wel de middelvinger die Juliette naar hen opstak, maar ze zei er niets van.

Een beweging op het bospad bracht haar terug naar het heden. De man met het witgrijze haar, in de geruite ochtendjas over zijn pyjama, had ze al een hele tijd niet gezien. Hij leek kleiner geworden, schriel, en zijn typerende ferme looppas was veranderd in een trage tred. Al viel dat laatste wellicht te verklaren door het zeer vroege tijdstip waarop de auto met draaiende motor voor het hek stond. Nee, de Benedict Roman van Assendelft uit haar jeugd zou allang iets geroepen hebben, wat dat daar moest voor zijn hek en dat hij de politie zou bellen. Grote mond, klein hartje, dat was haar vader ten voeten uit. Met zijn kennis en kunde zou hij het waarschijnlijk sowieso ver gebracht hebben in het leven, maar zijn bravoure gaf hem net dat tikje extra. Als vermogende lieden moesten kiezen met welke bank ze in zee gingen, de Van Assendelft of een concurrent, en pa had zijn zinnen op hen gezet, nodigde hij ze uit voor een dinertje. Niet in een restaurant, maar thuis in Vught. Het eten liet hij komen van een traiteur, de wijnen koos en schonk hij zelf. Tijdens het diner schudde hij de ene na de andere vermakelijke anekdote uit zijn mouw, zijn gasten voelden zich bevoorrecht hem op deze manier te leren kennen en na afloop had hij ze in zijn zak. Dat wist hij, ook al was het nog niet hardop uitgesproken. Dat grenzeloze zelfvertrouwen wekte soms de schijn van arrogantie, maar hij had het nooit mis, tegen zijn charme was geen mens bestand. Ook zij niet. Ze voelde een steek in haar

hart toen hij het hek zo dicht genaderd was dat ze elkaar in de ogen konden kijken. Ze klapte het raampje open.

‘Dag papa.’

‘Diana?’ De oude man boog zich voorover en keek verbaasd de auto in. Hij stak een weifelende hand op naar Dean en de kinderen op de achterbank. ‘Jongens, wat goed jullie weer eens te zien.’ Met een bezorgde blik pakte hij Diana bij haar schouder. ‘Wat sta je hier nou? Is er iets mis? Mama maakte me wakker en zei dat er een auto voor het hek stond. Ze meende al dat jij het was, maar ik kon het niet geloven.’

Typisch, dacht Diana. Ze stelde zich voor hoe haar moeder naar het scherm naast haar bed lag te staren, een onderdeel van het omvangrijke beveiligingssysteem dat haar ouders na de overval hadden laten aanleggen. Het was dertien jaar geleden, dat wist ze precies omdat ze zwanger was van Juliette, toen drie overvallers vroeg in de ochtend het landgoed waren binnengedrongen. Ze sloegen haar ouders, bonden hen vast en eisten de code van de kluis, die Benedict ook zonder geweld zou hebben gegeven. De buit behelsde twaalfduizend euro, het gouden horloge van pa en een juwelenkist van ma. Kennelijk hadden de criminelen van kunst geen kaas gegeten; de schilderijen in de eetkamer en bibliotheek waren vele malen meer waard, maar die waren blijven hangen. Het horloge werd later teruggevonden bij een lommerd, een paar dorpen verderop, het geld en de juwelen bleven spoorloos, evenals de overvallers.

Benedict liet een hek plaatsen, hing het hele huis vol camera’s en ging in therapie. Haar moeder, Lucia, koos een andere strategie, die deed alsof er niets gebeurd was. Ze weigerde over ‘het incident’ te praten en snoerde iedereen die er toch over begon de mond. Zachtaardig was ze nooit echt geweest, maar sindsdien had de verharding definitief ingezet. Een normaal gesprek

was er niet meer bij, ze snauwde en commandeerde. Haar wil was wet en wie het waagde haar tegen te spreken, kreeg de wind van voren. Tot groot verdriet van Benedict, die desondanks van zijn vrouw bleef houden, maar ook zag hoe hun dochters steeds meer afstand namen. Brigitte, Diana's oudere zus, trouwde een welgestelde Amerikaan en verhuisde halsoverkop naar Boston. Diana bleef weliswaar in de buurt, maar haar huwelijk met John de Visser, niet alleen van lagere komaf, ook van twijfelachtige reputatie, was zodanig tegen het zere been van Lucia, zelf dochter van een barones, dat ze haar te kennen gaf niet langer welkom te zijn. Dat ging Benedict te ver; hij eiste dat ze haar woorden terugnam. Dat weigerde ze en daarmee was de kous af. Sindsdien beperkte Diana haar bezoeken aan De Burcht tot een minimum. John begreep niet dat ze überhaupt nog ging, maar was zo wijs zijn mond te houden. Eens per jaar, rondom haar verjaardag, lunchte ze met haar vader en soms nam ze een van de kinderen mee. Lucia liet zich dan niet zien, maar Diana wist zeker dat ze toekeek en elk woord volgde, via een van de vele beeldschermen in huis.

‘Zijn er problemen?’ Haar vader tuurde verder de auto in en zag de tassen achterin. ‘Heb je ruzie met John? Is er iets gebeurd? Kom, ik doe het hek open, dan praten we binnen verder.’ Hij rechte zijn rug en haalde een afstandsbediening uit zijn zak. Met een druk op de knop zette het ijzeren hek zich geruisloos in beweging.

Diana schakelde naar de eerste versnelling en reed traag naar de ontstane doorgang. Tussen de bladeren van de bomen langs de oprijlaan flikkerden in de verte de gevellichten van het huis. Daar wachtte haar moeder, die vast en zeker via de intercom had meegeluisterd en haar conclusies ongetwijfeld al getrokken had: dat haar jongste met de kleinkinderen in een wagen vol

bagage op de stoep stond, omdat het hommeles was met die nietsnut van een John. Precies zoals ze altijd had voorspeld, ook al wilde niemand luisteren. Nu zouden ze haar gelijk moeten geven: een De Visser brengt je niets, behalve problemen. Diana hoorde het haar zeggen, zag de genoegdoening in de kille ogen en trapte boven op de rem. Ze wilde dit niet, kón het niet.

‘Diana?’ Benedict was naast de auto meegelopen en zag hoe zijn dochters handen het stuur omklemden. ‘Wat het ook is, we lossen het op, schat.’ De wanhoop in zijn stem bracht haar tot tranen. Hij wilde haar helpen, maar voelde ook zijn dochters tweestrijd.

‘Sorry.’ Ze schakelde en reed achteruit het pad weer af.

Benedict keek de auto na, ook toen die al lang uit het zicht was verdwenen. Daarna draaide hij zich naar de camera boven het hek. De woede in zijn ogen sprak boekdelen.

In het landhuis blikte Lucia onbewogen terug. Ze reikte naar de knop onder het beeldscherm en zette het uit.

3

De berg honeyloops in het schaaltje was zo hoog dat een paar van de mierzoete ringetjes ernaast vielen. Tanja goot er een scheut melk bij en zette het met een lepel voor Johnny neer, die er gretig op aanviel. Naast hem smeerden Dean en Juliette hun zoveelste beschuit met jam en vlokken. Beiden hadden een snor van chocolademelk. Zoveel zoetigheid stond thuis zelden op de ontbijttafel en dus grepen ze hun kans.

Diana zag het met lede ogen aan. Ze roerde in haar koffie en keek naar de stapel tassen naast de tafel in Tanja's rommelige keuken. Alles voelde zo onwerkelijk. Het was acht uur 's ochtends. Op een normale vrijdag stapten haar oudsten zo op de fiets en zou ze Johnny onderweg naar kantoor bij school afzetten, een appel, bidon en lunchbox in zijn rugzak. Maar dit was geen normale vrijdag. Wat het wel was, wist ze niet, haar leven stond letterlijk op zijn kop. 'Bedankt,' zuchtte ze, 'als jij er niet was geweest...'

'Dat hoef je echt niet steeds te zeggen,' antwoordde Tanja, Diana's beste vriendin sinds klas drie van het Sint-Janslyceum. Met haar modellenfiguur, het zwartgeverfde haar, de getekende wenkbrauwen en gelnagels leek ze een zigeunerprinses. Een buitenbeentje in de Bossche villawijk vol tiptop geklede en gekapte moeders, hardwerkende afwezige vaders en tot op het bot verwerende kinderen, maar daar had ze lak aan. 'Eet nou zelf ook wat, je moet wel overeind blijven.' Ze schoof een schaaltje yog-

hurt met cruesli naar Diana toe. ‘Nog geen bericht van John?’

Diana roerde lusteloos door de yoghurt. ‘Als het waar is wat die deurwaarder zei, en waarom zou hij liegen, denk ik dat John ergens de ogen uit zijn kop zit te schamen.’

‘En terecht.’ Tanja nam een slok koffie. ‘Wat een gigantische klotestreek is dit ook. Kijk, dat hij schulden heeft, daar zeg ik niks van, dat kan de beste overkomen, door weet ik wat voor omstandigheden. Maar dat hij jou het niet verteld heeft, dat jij er op deze manier achter moet komen, dat vind ik...’ Ze keek met een schuin oog naar de kinderen. ‘Nou, laat ik maar niet zeggen wat ik daarvan vind, je snapt me wel.’

‘Hij moet het al maanden geweten hebben. Hem kennende heeft hij tot het laatste moment geprobeerd de boel te redden, maar dat is hem niet gelukt. Toen het te laat was, durfde hij het niet meer te zeggen, hij hield zijn mond en speelde mooi weer.’

‘Zit jij hem nou te verdedigen?’ Tanja fluisterde, om de kinderen niet van haar commentaar te laten meegenieten, maar haar verontwaardiging was duidelijk hoorbaar. ‘Dat doe je niet, hoor. Zo makkelijk is dit niet goed te praten. Wees maar gewoon boos en laat hem zijn eigen excuses verzinnen.’

Diana trok haar mondhoeken op, maar haar ogen lachten niet mee. ‘Je hebt gelijk. Ik ben ook boos én heel benieuwd naar zijn verhaal, maar om dat te horen, moet ik hem eerst vinden. Misschien weten ze op zijn werk meer.’ Opeens bedacht ze iets. ‘Zou Marnix niets weten? Waar is die eigenlijk, ligt hij nog in bed?’

Tanja kleurde en keek op haar horloge. ‘Nee, die is niet thuis. Ik zal hem straks even bellen om te vragen of hij meer weet. Drink jij je koffie op en eet dat bakje leeg. Dan rij je daarna naar Johns kantoor.’ Ze zag Diana’s frons en was haar voor. ‘Die kids zet ik achter de PlayStation en als ik Marabel klaar heb voor de

dag, gaan ze allemaal mee konijnen knuffelen op de kinderboerderij. Bel zal het geweldig vinden als er andere kinderen meegaan.’

Marabel was Tanja’s dochter van vijftien, meervoudig gehandicapt en met het verstandelijk niveau van een peuter. Tanja was haar enige verzorger en had daar een dagtaak aan. Diana had het meisje zien opgroeien en was dol op haar, maar beseftte ook hoe gezegend ze was met drie gezonde kinderen.

‘Ze moeten eigenlijk naar school.’

Dean kromp ineem en zette zijn tanden in zijn onderlip. In een fractie van een seconde had hij zich hersteld en at hij zijn beschuit verder op, maar het was Diana niet ontgaan. ‘Ach, wat maakt zo’n laatste dag nou uit,’ besloot ze, ‘dan wordt er toch niets meer gedaan. Ik kan ze best ziek melden.’ Overdreven vrolijk zei ze: ‘Jongens, willen jullie vandaag bij Tanja en Marabel blijven?’

‘Ja!’ Johnny knikte enthousiast, de andere twee lachten.

‘Dan doen we dat.’ Diana legde haar hand op die van Tanja en boog zich naar haar toe. ‘Wat als hij toch weer met iets bezig is? Die rechercheur leek ervan overtuigd. Ze schijnen hem zelfs in de gaten te houden. Ik dacht... of hoopte dat die tijd achter hem lag, het gaat zo lekker met de zaak, de opdrachten stromen binnen. Maar nu... ik weet het gewoon niet meer.’

Tanja sloeg haar ogen kort neer, voordat ze haar vriendin antwoord gaf. ‘Lieverd, die tijd is toch nooit echt voorbij geweest? We wisten waar we aan begonnen toen we met die twee aanpaptten. Het zijn players, ze houden van het spel, de spanning. En dan kan het nog zo goed gaan met de zaak, die spanning blijven ze opzoeken. Dat weet je toch? Ze balanceren op het randje en soms gaan ze eroverheen, maar vanbinnen zijn ze niet slecht.’ Ze knipoogde. ‘Het is niet voor niets dat ze op de

zaak Dave en Donny worden genoemd. Daar zijn wij op gevallen, weet je nog? Voor ons geen doorsnee burgermannetjes?’

‘Weet jij iets wat ik niet weet?’ Diana kneep in Tanja’s hand. ‘Dan moet je het zeggen, Tan, als jij ook al dingen achterhoudt...’

‘Ben jij gek? Als het op Marnix zijn zaakjes aankomt, ben ik Oost-Indisch doof. Natuurlijk vang ik wel eens wat op, maar ik bemoei me er niet mee. Hij doet zijn werk, ik zorg voor Bel en daarnaast doen we zo veel mogelijk leuke dingen met zijn drieën.’ Met haar vrije hand streek ze Diana over haar haren. ‘Als ik iets hoor over John, ben jij de eerste die het weet, dat beloof ik. Maar wil je nu mijn hand loslaten; je knijpt me fijn.’

Diana trok haar hand terug en forceerde een glimlach. ‘Oké.’ Na een laatste slok koffie pakte ze haar tasje. ‘Dan ga ik zoeken. Hopelijk ben ik snel terug.’

Het werd al donker toen Diana de Eend bij Tanja de oprit op draaide, doodmoe en flauw van de honger. Ze had de halve provincie doorkruist en was geen steek verder gekomen. Bij het kantoor van JdV Totaalbouw, een glazen kubus op het modernste industrieterrein van Den Bosch, wist niemand te vertellen waar John was. Integendeel, zodra Diana haar gezicht liet zien, werd ze door meerdere medewerkers aangeklampt die de baas dringend nodig hadden, maar hem niet konden bereiken. Van een secretaresse kreeg ze een lijst met lopende bouwprojecten, die ze stuk voor stuk langsreed. De werklui ter plekke maakten zich niet druk, die waren ervan overtuigd dat John in de loop van de dag wel zou opduiken, omdat hij de vrijdagmiddagborrel op de zaak niet zou willen missen. Die borrel was voor de mannen het hoogtepunt van de werkweek, wist Diana; behalve met een goed salaris hield John hen met bier en bitterballen tevreden. De meesten werkten al jaren voor hem, volgens John een van de pijlers van zijn succes.

Pas halverwege de middag had ze alle bouwprojecten bezocht. Bij een tankstation gunde ze zichzelf een snelle Snickers en daarna volgden nog een bezoek aan de sportschool waar John een paar keer per week aan krachttraining deed en aan twee restaurants, waarvan ze wist dat hij er geregeld met zakenrelaties afsprak. Niemand had John gezien. Toen ze zich ten einde raad op het politiebureau meldde om haar echtgenoot als

vermist op te geven, werd ze weggestuurd; John was een volwassen man die kon gaan en staan waar hij wilde, bovendien was hij pas veertien uur 'onvindbaar' en dat was te kort om van een vermissing uit te gaan. De agent adviseerde haar naar huis te rijden, omdat 'de meeste mensen die even van de radar verdwijnen' daar gewoon weer opduiken. Makkelijk praten, ik heb geen huis meer! Ze had het uit willen schreeuwen, maar beet op haar tong en verliet het bureau. Daarna was de koek op. Ze was van plan geweest ook bij deurwaarder Verkerk langs te gaan om inzage te vragen in de stukken, zodat ze met eigen ogen kon zien hoe hoog de vermeende schuld dan wel niet was. Ze waagde er een telefoontje aan, maar een monotone stem vertelde haar wat ze al verwachtte: dat het kantoor gesloten was en maandag vanaf half tien weer bereikbaar.

Wit weggetrokken stapte ze bij Tanja binnen, zo verdiept in haar eigen gedachten dat ze de gespannen blik en trillende lip van haar vriendin helemaal niet zag. Pas toen ze Marnix naast Marabel en Johnny op de bank zag zitten, lichtten haar ogen op. 'Je bent thuis!' riep ze. 'Ik heb je drie keer gebeld, maar je nam steeds niet op. Weet jij waar John is? Ik heb de hele dag gezocht.'

'Is papa kwijt?' Johnny was opgesprongen toen zijn moeder binnenkwam en keek met grote ogen naar haar op.

Diana pakte hem beet en drukte zijn kleine lijfje tegen zich aan. 'Papa is eventjes weg, maar hij komt wel terug, hoor. Ik denk dat hij er morgen weer is. Heb jij een leuke dag gehad? Hoe was het bij de konijntjes?'

Terwijl het jochie enthousiast verslag uitbracht, seinde Marnix dat Diana hem naar de keuken moest volgen. Ze wachtte tot Johnny was uitverteld, zette hem terug voor de tv en liep gehaast naar de keuken, waar Tanja net het gas onder een pan met een zwartgeblakerde pannenkoek uitdraaide. Ze wapperde wild